

УДК 351.74:005.56(477)

JEL Classification: H83, D73, K42

DOI: 10.31767/nasoa.3-2026.10

І. А. КОГУТ,

доктор філософії з права,

старший викладач кафедри кримінального права та процесу,

Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова,

E-mail: i_kohut@univer.km.ua,

ORCID: 0000-0001-9900-2273

Перешкоди, що ускладнюють або унеможливляють міжвідомчу взаємодію правоохоронних органів у системі публічного управління

У статті обґрунтовано, що результативність виконання спільних завдань правоохоронними органами залежить від узгодженості їхніх повноважень, рішень, ресурсів та інформаційних можливостей. Водночас організаційна самостійність цих органів, відмінності їхніх завдань, процедур і відомчих інтересів створюють перешкоди, які можуть сповільнювати спільну діяльність або повністю блокувати окремі дії. Наявність нормативно визначеного обов'язку взаємодіяти не гарантує його належної практичної реалізації, що зумовлює потребу в комплексному дослідженні цієї проблеми з позицій публічного управління. Систематизовано та охарактеризовано перешкоди, що ускладнюють або унеможливляють міжвідомчу взаємодію правоохоронних органів, причини їх виникнення, основні прояви і вплив на ефективність спільної діяльності. Запропоновано трактувати таку перешкоду як правову, організаційну, інформаційну, ресурсну або поведінкову обставину, що ускладнює започаткування чи здійснення спільних дій. За змістом виокремлено нормативно-компетенційні, організаційно-управлінські, інформаційно-технічні, ресурсно-кадрові, поведінково-мотиваційні та контрольно-оціночні перешкоди. За наслідками їх поділено на ті, що знижують ефективність взаємодії, і ті, що унеможливляють її здійснення. Визначено характерні прояви таких перешкод: дублювання функцій, затримки інформаційного обміну, невизначеність відповідальних виконавців, несумісність відомчих систем і переважання власних показників над спільним результатом. Обґрунтовано трирівневу модель їх виявлення, яка передбачає оцінювання передумов, процесу та результатів взаємодії. Встановлено, що зазначені перешкоди взаємопов'язані та здатні посилювати одна одну. Їх усунення потребує чіткого розподілу компетенції та відповідальності, сумісності інформаційних систем, належного ресурсного забезпечення, спільних критеріїв оцінювання та постійного зворотного зв'язку. Водночас підвищення оперативності взаємодії має забезпечуватися з дотриманням

законності, підзвітності, пропорційності та прав людини.

Ключові слова: міжвідомча взаємодія, правоохоронні органи, публічне управління, інформаційний обмін, організаційне забезпечення, ефективність взаємодії.

I. A. KOHUT,

PhD in Law,

Senior Lecturer at the Department of Criminal Law and Procedure,

Leonid Yuzkov Khmelnytskyi University of Management and Law,

E-mail: i_kohut@univer.km.ua,

ORCID: 0000-0001-9900-2273

Obstacles Hindering or Preventing Interagency Interactions of Law Enforcement Agencies within the Public Administration System

The effective performance of joint tasks by law enforcement agencies depends on the alignment of their mandates, decisions, resources, and information capabilities. However, organizational autonomy, different procedures, and departmental interests create obstacles that may delay joint activities or prevent particular actions. A statutory duty to interact does not guarantee effective implementation, requiring the issue to be examined from a public administration perspective. Obstacles complicating or preventing interagency interaction among law enforcement agencies, their causes, manifestations, and impact on joint activities are conceptualized. An obstacle is defined as a legal, organizational, informational, resource-related, or behavioral circumstance complicating the initiation or implementation of joint actions. The author distinguishes between regulatory and competence-related, organizational and managerial, information and technical, resource and staffing, behavioral and motivational, and control and evaluation obstacles. By consequences, they are divided into ones reducing the effectiveness of interaction, and ones making it impossible. Their manifestations include duplication of functions, delayed information exchange, unclear responsibility, incompatible departmental systems, and the prevalence of agency-specific indicators over shared outcomes. A three-level diagnostic model covering the preconditions, process, and outcomes of interaction is proposed. The identified obstacles are interconnected and may reinforce one another. Addressing them requires clear allocation of competence and responsibility, interoperable information systems, sufficient resources, shared evaluation criteria, and continuous feedback. Operational efficiency is achievable through compliance with legality, accountability, proportionality, and human rights.

Keywords: interagency interaction, law enforcement agencies, public administration, information exchange, organizational support, effectiveness of interaction.

Постановка проблеми. Виконання правоохоронними органами

спільних завдань потребує узгодження їхніх повноважень, рішень, ресурсів та інформаційних можливостей. Особливого значення це набуває під час протидії організованим злочинності, корупції, тероризму, кіберзагрозам, а також у захисті державного кордону, критичної інфраструктури та забезпеченні публічної безпеки. Водночас організаційна самостійність правоохоронних органів, відмінності їхніх завдань, процедур і відомчих інтересів ускладнюють досягнення спільного результату.

Наявність нормативно визначеного обов'язку взаємодіяти не завжди забезпечує його належну практичну реалізацію. Нечітке розмежування компетенції, дублювання функцій, несумісність інформаційних систем, недостатність ресурсів, відсутність спільних критеріїв оцінювання та низький рівень довіри можуть сповільнювати взаємодію або повністю блокувати окремі спільні дії. Це зумовлює необхідність комплексного дослідження зазначених перешкод з позицій публічного управління, встановлення причин їх виникнення та характеру впливу на спільну діяльність правоохоронних органів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні, правові та організаційні аспекти взаємодії правоохоронних органів досліджували О. Ключев, А. Русецький, О. Пчеліна, В. Пчелін, Л. Дорофєєва, В. Козар, Т. Демчук та інші науковці. Важливе значення мають також аналітичні матеріали Дослідницької служби Верховної Ради України та Рахункової палати України, присвячені законодавчому, організаційному, інформаційному, кадровому й ресурсному забезпеченню діяльності органів правопорядку.

Водночас наявні дослідження переважно охоплюють окремі напрями, форми або практичні аспекти взаємодії. Недостатньо опрацьованим залишається комплексне визначення та систематизація перешкод міжвідомчій взаємодії з позицій публічного управління, зокрема їх розмежування на ті, що знижують ефективність спільної діяльності, і ті, що унеможливають її здійснення.

Мета статті – систематизувати та охарактеризувати перешкоди, що ускладнюють або унеможливають міжвідомчу взаємодію правоохоронних органів, причини їх виникнення, основні прояви і вплив на ефективність такої взаємодії в системі публічного управління.

Результати дослідження. У системі публічного управління міжвідомча взаємодія правоохоронних органів є способом поєднати компетенцію, інформацію та ресурси кількох самостійних установ для досягнення спільного публічного результату. Її потреба виникає тоді, коли запобігання правопорушенню, припинення загрози, проведення розшуку, захист критичної інфраструктури або кризове реагування не можуть бути належно забезпечені одним органом. Перешкодою міжвідомчій взаємодії пропонуємо вважати правову, організаційну, інформаційну, ресурсну чи поведінкову обставину, яка ускладнює започаткування або здійснення спільних дій. За наслідками такі перешкоди доцільно поділяти на дві групи: ті, що знижують ефективність взаємодії, та ті, що унеможливають її. У першому випадку спільна робота відбувається

із затримками, зайвими витратами чи неповним результатом; у другому – учасники не можуть правомірно розпочати, продовжити або завершити необхідні дії.

Вихідною передумовою аналізу є розуміння взаємодії як ширшого процесу, що не обмежується виконанням окремих формальних доручень. У попередньому дослідженні організаційно-правової форми взаємодії слідчого, дізнавача і прокурора встановлено, що процесуальний закон регулює не всі організаційні відносини між відповідними учасниками. Недостатня визначеність правил спільного планування, розподілу обов'язків і відповідальності може ускладнювати узгоджену роботу навіть за наявності в кожного суб'єкта законних повноважень [1, с. 1022–1025]. Хоча цей висновок сформульовано стосовно досудового розслідування, його державно-управлінське значення є ширшим: наявність компетенції в окремих органів сама по собі не забезпечує впорядкованої спільної реалізації їхніх повноважень. Для цього необхідні чіткі процедури, визначені ролі, узгоджені строки, належні канали обміну інформацією та дієві механізми контролю.

Для виявлення перешкод важливо розрізняти взаємодію і координацію. О. Ключев визначає координацію як організацію узгодженої діяльності, що передбачає наявність суб'єкта з відповідними управлінськими повноваженнями, а взаємодія може здійснюватися між самостійними учасниками без єдиної вертикалі підпорядкування [2, с. 77–79]. Нечітке використання цих понять спричиняє практичні помилки. Один орган може очікувати обов'язкових вказівок від суб'єкта, який уповноважений лише скликати наради або забезпечувати обмін інформацією. В іншій ситуації координатор формально визначений, але не має права вимагати дані, встановлювати строки чи контролювати виконання. Тоді управлінський центр існує лише номінально, а спільні рішення залежать від доброї волі кожного учасника.

Перешкоди міжвідомчій взаємодії не слід зводити лише до сфери кримінального провадження. Вони виникають під час запобігання злочинності, протидії корупції, охорони державного кордону, боротьби з тероризмом і організованою злочинністю, реагування на кіберзагрози, захисту критичної інфраструктури, розшуку осіб, забезпечення публічної безпеки та роботи в умовах надзвичайних ситуацій. За змістом доцільно виокремити нормативно-компетенційні, організаційно-управлінські, інформаційно-технічні, ресурсно-кадрові, поведінково-мотиваційні та контрольні-оціночні перешкоди. Такий поділ має аналітичний характер, адже в реальній діяльності одна причина часто посилює іншу. Наприклад, нечітке правове правило породжує додаткові погодження, затримка погіршує актуальність даних, а негативний досвід зменшує довіру між працівниками.

Організаційно-управлінський вимір взаємодії розкрито у праці А. Русецького. Дослідник пов'язує її належне забезпечення не тільки з управлінськими рішеннями, а й із фінансуванням, професійною підготовкою, інформаційним супроводом і контролем за виконанням спільних заходів [3, с. 89–92]. Це дає змогу розглядати перешкоду

не як одиничну помилку виконавця, а як недолік організації процесу. Якщо міжвідомче завдання не має відповідального керівника, узгодженого плану, ресурсу або контрольного строку, його виконання від початку стає залежним від неформальних домовленостей. За таких умов взаємодія може відбутися, але її швидкість і якість будуть різними в подібних ситуаціях, що суперечить вимогам передбачуваності публічного управління.

О. Пчеліна та В. Пчелін наголошують, що взаємодія охоплює не тільки передавання відомостей, а й погодження дій, взаємну підтримку, гнучкість і довіру між учасниками [4, с. 344–346]. Тому факт направлення листа, запиту або повідомлення не доводить, що взаємодія була належною. Значення мають своєчасність інформації, її придатність для ухвалення рішення, узгодженість наступних кроків і наявність зворотного зв'язку. Формальний обмін, після якого адресат не розуміє мети запиту, не має можливості використати отримані дані або не повідомляє про результат, лише збільшує документообіг. У такому разі перешкода знижує ефективність спільної роботи, хоча зовні всі передбачені комунікаційні дії можуть бути виконані.

Нормативно-компетенційні перешкоди виникають унаслідок фрагментарності правового регулювання, дублювання завдань, прогалин у процедурах і різного тлумачення меж повноважень. Л. Дорофєєва звертає увагу на відсутність надійних критеріїв оцінювання спільної роботи, ризик дублювання дій, конкуренцію правових норм і нечітке розмежування функцій різних державних органів [5, с. 325–327]. Подібна ситуація характерна і для інших напрямів. Загальні закони визначають статус органів, спеціальні акти – окремі процедури, а міжвідомчі документи – конкретні форми співпраці. Проте вони не завжди однаково встановлюють ініціатора, провідного виконавця, послідовність дій, строк передавання інформації та наслідки невиконання спільного рішення.

Не кожна правова невизначеність повністю припиняє взаємодію. Частіше вона змушує учасників витрачати час на додаткові консультації та погодження, тобто знижує оперативність. Водночас існують обставини, за яких необхідні дії стають неможливими: відсутність у органу законної підстави для доступу до даних; неможливість передати охоронювану інформацію; невизначеність суб'єкта, уповноваженого ухвалити обов'язкове рішення; прямий конфлікт компетенції; відсутність представника з належним мандатом; не врегульований порядок спільного використання технічної системи. У таких випадках не можна замінювати правову підставу неформальною домовленістю. Оперативність не виправдовує виходу за межі компетенції, порушення процедури або непропорційного втручання у права людини.

В. Козар звертає увагу на те, що неузгодженість компетенції та процедур призводить до дублювання, затримок і конкуренції між суб'єктами, а підвищення якості взаємодії потребує спільних стандартів, сумісних платформ, робочих груп і підготовки персоналу [6, с. 85–87, 89–90]. Дублювання має подвійний наслідок. З одного боку, два органи можуть паралельно збирати однакові відомості, витрачати ресурс і створювати зайве навантаження на осіб, яких стосуються заходи. З іншого – кожен може

вважати, що потрібну дію виконає партнер, унаслідок чого вона не здійснюється взагалі. Для управління такою перешкодою недостатньо загального заклику до кращої співпраці; необхідно точно визначити власника процесу, внесок кожного учасника й порядок передання результату на наступний етап.

Окрему групу становлять інформаційно-технічні перешкоди. До них належать несумісність реєстрів і форматів даних, різні правила ідентифікації об'єктів, відсутність автоматизованого обміну, дублювання записів, невизначеність відповідального за оновлення відомостей та недостатня якість первинних даних. Навіть коли доступ формально наданий, взаємодія може залишатися повільною через необхідність повторно вводити інформацію, вручну перевіряти її або надсилати запити між територіальними підрозділами. У кризовій ситуації така затримка безпосередньо впливає на результат. Якщо ж технічна система не дає змоги авторизувати користувача іншого органу, відсутній захищений канал або неможливо встановити походження даних, обмін може бути повністю зупинений.

Т. Демчук зазначає, що фрагментарність відомчих інформаційних ресурсів, низька технічна сумісність, недостатня підготовка персоналу та відсутність єдиних процедур спричиняють дублювання інформації, втрату її актуальності й затримки [7, с. 432]. Автор також пов'язує організаційні методи правоохоронної діяльності з координацією, контролем і зворотним зв'язком [7, с. 435]. Отже, інформаційна взаємодія повинна охоплювати повний цикл: формування даних, перевірку, передавання, використання, оновлення та виправлення помилок. Відсутність будь-якої ланки знижує цінність навіть технічно доступного масиву. Особливо важливо фіксувати, хто, коли і на якій підставі отримав відомості, щоб швидкість обміну поєднувалася з підзвітністю.

Ресурсно-кадрові перешкоди не обмежуються браком фінансування. Для спільної роботи потрібні робочий час, захищені засоби зв'язку, аналітики, адміністратори інформаційних систем, фахівці та програмні засоби для перетворення даних між різними відомчими форматами, посадові особи, які уповноважені ухвалювати рішення. Формальне включення працівника до міжвідомчої групи без доступу до необхідної інформації або без права погоджувати позицію органу робить його участь малорезультативною. Значення мають також кадрова плинність, різний рівень цифрових навичок, незнання компетенції партнерів і відсутність спільних навчань. Після зміни працівника особисті контакти часто втрачаються, якщо вони не були підтримані сталою організаційною процедурою.

Поведінково-мотиваційні перешкоди пов'язані з відомчою культурою, довірою та розподілом визнання і відповідальності. Працівники можуть затримувати інформацію через побоювання втратити контроль над матеріалами, погіршити показники свого підрозділу або відповідати за помилку партнера. Низька довіра збільшує кількість погоджень і спонукає дублювати перевірки. Водночас взаємодія, основана лише на особистій довірі, створює ризик обходу встановлених гарантій і нерівного доступу до відомостей. Тому необхідна інституційна довіра, за якої поведінка

партнерів є передбачуваною завдяки чітким правилам, фіксації рішень, справедливому розподілу відповідальності й можливості перевірити виконання.

Контрольно-оціночні перешкоди виникають тоді, коли кожний орган звітує лише про окремі показники власної діяльності – кількість проваджень, запитів, нарад, переданих матеріалів або проведених заходів. Спільний результат – своєчасне припинення загрози, недопущення дублювання, зниження ризику чи відновлення порушеного права – може залишитися без відповідального суб'єкта. Тоді успіх зараховується окремому відомству, а невдача пояснюється діями партнерів. Для точнішого оцінювання доцільно розрізняти результати кожного органу, якість спільного процесу та кінцевий публічний результат. Показники процесу мають охоплювати своєчасність обміну, виконання контрольних строків, кількість невирішених розбіжностей і випадки повторного запиту тих самих даних.

Національні аналітичні матеріали підтверджують системний характер окремих перешкод. У Науковій концепції законодавчого забезпечення діяльності органів правопорядку України обґрунтовано потребу формування цих органів як єдиної скоординованої системи, поліпшення міжвідомчої взаємодії, управління та цифрової трансформації [8, с. 3–4]. У документі також запропоновано врегулювати принципи й форми координації, порядок обміну інформацією, електронні комунікації та використання реєстрів [8, с. 98–100]. Ці положення показують, що нормативне впорядкування має створити спільну архітектуру взаємодії, але не підміняти спеціальні процедури. Загальні правила повинні визначати мінімальні стандарти сумісності, відповідальності й захисту інформації, а деталізація – враховувати предмет і рівень ризику конкретної спільної діяльності.

Важливими є й матеріали зовнішнього державного аудиту. У звіті Рахункової палати України щодо діяльності Бюро економічної безпеки України недоліки нормативного, організаційно-управлінського та ресурсного забезпечення пов'язано з неповним досягненням мети діяльності органу. Аудитори вказали на несвоечасність управлінських рішень, проблеми координації та кадрового забезпечення [9, с. 4–5, 52–53]. Цей висновок стосується конкретної установи, тому його не можна автоматично поширювати на всю правоохоронну систему. Водночас він ілюструє взаємозалежність причин: нечітке регулювання ускладнює організацію, слабка організація погіршує використання ресурсів, а брак спроможності затримує виконання спільних завдань.

Нормативна основа міжвідомчої взаємодії формується як загальними законами, так і спеціальними актами. Статтею 5 Закону України «Про Національну поліцію» передбачено, що поліція у процесі своєї діяльності взаємодіє з органами правопорядку та іншими органами державної влади, а також органами місцевого самоврядування відповідно до закону та інших нормативно-правових актів [10]. Це положення закріплює обов'язок взаємодіяти, але для конкретної ситуації потрібна відповідь на операційні питання: хто ініціює спільні дії, який підрозділ є провідним, у який строк надаються дані, як оформлюється рішення та хто контролює його виконання.

Якщо ці елементи не встановлені спеціальним порядком або спільним планом, загальна норма може залишитися декларативною. Перешкода тоді не скасовує юридичного обов'язку, але робить його практичну реалізацію повільною та неоднаковою.

Частина друга статті 25 Закону України «Про прокуратуру» передбачає, що Генеральний прокурор, керівники відповідних прокуратур, їхні перші заступники та заступники відповідно до розподілу обов'язків координують діяльність правоохоронних органів відповідного рівня у сфері протидії злочинності. Основною формою координації є проведення координаційних нарад, а порядок та інші форми координації затверджуються наказом Генерального прокурора [11]. Для її результативності важливими є не тільки координаційні наради, а й підготовка до них, якість аналітичних матеріалів, конкретність спільних рішень і подальший контроль. Протокол, у якому не визначено виконавців, ресурс, строк і очікуваний результат, не здатний належно спрямувати діяльність самостійних органів. Так само надмірне використання нарад збільшує навантаження, якщо питання можна вирішити через постійний цифровий маршрут, контактних осіб або заздалегідь погоджений алгоритм.

На підставі проведеної систематизації запропоновано авторську трирівневу аналітичну модель виявлення перешкод міжвідомчій взаємодії. На рівні передумов оцінюються чіткість компетенції, узгодженість норм, наявність ресурсів, якість даних, підготовка персоналу, мотивація та довіра. На процесному рівні аналізуються визначення спільної проблеми, постановка мети, планування, розподіл ролей, обмін інформацією, виконання, контроль і зворотний зв'язок. На рівні результатів перевіряються своєчасність і законність реагування, відсутність дублювання, якість рішення та його вплив на безпеку і права людини. Для кожної обставини визначається наслідок: вона знижує ефективність чи унеможливорює необхідну дію.

Висновки. Перешкоди міжвідомчій взаємодії правоохоронних органів мають комплексний характер і виникають у нормативно-компетенційній, організаційно-управлінській, інформаційно-технічній, ресурсно-кадровій, поведінково-мотиваційній та контрольно-оціночній площинах. Залежно від наслідків їх доцільно поділяти на перешкоди, що знижують ефективність взаємодії, та перешкоди, що унеможливають її здійснення. Перші спричиняють затримки, дублювання дій, надмірне використання ресурсів і неповне досягнення спільного результату. Другі виключають можливість правомірно розпочати, продовжити або завершити необхідні спільні дії через відсутність належної правової підстави, уповноваженого суб'єкта, доступу до інформації, сумісних технічних засобів чи чіткого розподілу компетенції. Окремі перешкоди здебільшого діють не ізольовано, а взаємно посилюють одна одну.

Підвищення ефективності міжвідомчої взаємодії потребує переходу від ситуативних домовленостей до керованих і відтворюваних процесів. Для цього необхідно визначити спільну мету, правові підстави, учасників, провідного суб'єкта, розподіл відповідальності, строки, канали інформаційного обміну та порядок контролю. Важливими напрямками

є сумісність інформаційних систем, спільні навчання, постійний зворотний зв'язок та оцінювання не лише відомчих показників, а й кінцевого публічного результату. Усунення перешкод має відбуватися з дотриманням законності, підзвітності та пропорційності, адже оперативність спільних дій не виправдовує виходу за межі компетенції чи порушення прав людини.

Список використаних джерел

1. Когут І. А. Особливості організаційно-правової форми взаємодії слідчого та дізнавача із прокурором під час досудового розслідування. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. № 2. С. 1021–1026. DOI: 10.24144/2788-6018.2025.02.151
2. Ключев О. М. Проблеми розмежування понять «координація» і «взаємодія» в управлінській науці та практичній діяльності органів внутрішніх справ. *Право і Безпека*. 2011. № 3 (40). С. 76–80.
3. Русецький А. А. Організаційні засади забезпечення взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів на регіональному рівні. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Юридичні науки*. 2018. Вип. 2. Т. 3. С. 89–92.
4. Пчеліна О. В., Пчелін В. Б. Організація взаємодії під час досудового розслідування кримінальних правопорушень. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2025. Вип. 90. Ч. 4. С. 342–347. DOI: 10.24144/2307-3322.2025.90.4.49
5. Дорофєєва Л. М. Взаємодія митних та правоохоронних органів у питаннях протидії контрабанді. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. Вип. 85. Ч. 2. С. 322–328. DOI: 10.24144/2307-3322.2024.85.2.48
6. Козар В. В. Адміністративно-правове забезпечення взаємодії між суб'єктами протидії кримінальним правопорушенням в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2025. 202 с.
7. Демчук Т. І. Інформаційно-аналітичні та організаційні методи правоохоронної діяльності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2025. Вип. 90. Ч. 5. С. 430–436. DOI: 10.24144/2307-3322.2025.90.5.57
8. Наукова концепція законодавчого забезпечення діяльності органів правопорядку України. Дослідницька служба Верховної Ради України. Київ, 2024. 128 с. URL: <https://surl.li/jpxgsc>
9. Звіт про результати аудиту відповідності на тему «Протидія правопорушенням, що посягають на функціонування економіки держави»: затв. рішенням Рахункової палати України від 23.09.2025 № 22-І. Київ, 2025. 82 с. URL: <https://surl.li/rchhuu>
10. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://surl.li/jstzqr>
11. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 № 1697-VII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://surl.li/hokdfd>

References

1. Kohut, I. A. (2025). Osoblyvosti orhanizatsiino-pravovoi formy vzaïemodii slidchoho ta diznavacha iz prokurorom pid chas dosudovoho rozsliduvannia [Features of the organizational and legal form of interaction between the investigator, the inquiry officer, and the prosecutor during pre-trial investigation]. *Analitichno-porivnialne pravoznavstvo – Analytical and Comparative Jurisprudence*, 2, 1021–1026. DOI: 10.24144/2788-6018.2025.02.151 [in Ukrainian].
2. Kliuev, O. M. (2011). Problemy rozmezhuвання poniat “koordinatsiia” i “vzaïemodiiia” v upravlinskii nauks ta praktychnii diïalnosti orhaniv vnutrishnikh sprav [Problems of distinguishing between the concepts of “coordination” and “interaction” in management science and the practical activities of internal affairs bodies]. *Pravo i Bezpeka – Law and Safety*, 3 (40), 76–80 [in Ukrainian].
3. Rusetskyi, A. A. (2018). Orhanizatsiini zasady zabezpechennia vzaïemodii ta koordynatsii diïalnosti pravookhoronnykh orhaniv na rehionalnomu rivni [Organizational foundations for ensuring interaction and coordination of law enforcement agencies at the regional level]. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Serii: Yurydychni nauky – Scientific Bulletin of Kherson State University. Series: Legal Sciences*, 2 (3), 89–92 [in Ukrainian].
4. Pchelina, O. V., & Pchelin, V. B. (2025). Orhanizatsiia vzaïemodii pid chas dosudovoho rozsliduvannia kryminalnykh pravoporushen [Organization of interaction during pre-trial investigation of criminal offenses]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Serii: Pravo – Uzhhorod National University Herald. Series: Law*, 90 (4), 342–347. DOI: 10.24144/2307-3322.2025.90.4.49 [in Ukrainian].

5. Dorofeieva, L. M. (2024). Vzaïmodiia mytnykh ta pravookhoronnykh orhaniv u pytanniakh protydyi kontrabandi [Interaction of customs and law enforcement agencies in the issues of combating smuggling]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seria: Pravo – Uzhhorod National University Herald. Series: Law*, 85 (2), 322–328. DOI: 10.24144/2307-3322.2024.85.2.48 [in Ukrainian].
6. Kozar, V. V. (2025). *Administratyvno-pravove zabezpechennia vzaïmodii mizh subiektamy protydyi kriminalnym pravoporushenniam v Ukraini [Administrative and legal support for interaction among entities combating criminal offenses in Ukraine]*. PhD thesis. Kharkiv: Kharkiv National University of Internal Affairs; Private Higher Educational Institution “University of Modern Knowledge” [in Ukrainian].
7. Demchuk, T. I. (2025). Informatsiino-analitychni ta orhanizatsiini metody pravookhoronnoi diïalnosti [Information-analytical and organizational methods of law enforcement activities]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seria: Pravo – Uzhhorod National University Herald. Series: Law*, 90 (5), 430–436. DOI: 10.24144/2307-3322.2025.90.5.57 [in Ukrainian].
8. Research Service of the Verkhovna Rada of Ukraine (2024). *Naukova kontseptsiiia zakonodavchoho zabezpechennia diïalnosti orhaniv pravoporiadku Ukrainy* [Scientific concept of legislative support for the activities of law enforcement bodies of Ukraine]. Kyiv. Retrieved from <https://surl.li/jpxgcc> [in Ukrainian].
9. Accounting Chamber of Ukraine (2025). *Zvit pro rezultaty audytu vidpovidnosti na temu “Protydiia pravoporushenniam, shcho posiahaiut na funktsionuvannia ekonomiky derzhavy”* [Report on the results of the compliance audit “Combating Offenses that Encroach on the Functioning of the State Economy”]. Kyiv. Retrieved from <https://surl.li/rchhuu> [in Ukrainian].
10. Verkhovna Rada Ukrainy (2015). Pro Natsionalnu politsiiu [On the National Police]. *Zakonodavstvo Ukrainy – Legislation of Ukraine*. Retrieved from <https://surl.li/jstzqr> [in Ukrainian].
11. Verkhovna Rada Ukrainy (2014). Pro prokuraturu [On the Prosecutor’s Office]. *Zakonodavstvo Ukrainy – Legislation of Ukraine*. Retrieved from <https://surl.li/hokdfd> [in Ukrainian].

Надійшла до редакції / Received on: 17.08.2026

Прорецензована / Reviewed on: 24.08.2026

Підписана до друку / Signed for printing on: 28.08.2026

Оприлюднена / Published on: 31.08.2026

Цитування:

Когут І. А. Перешкоди, що ускладнюють або унеможливають міжвідомчу взаємодію правоохоронних органів у системі публічного управління. *Науковий вісник Національної академії статистики, обліку та аудиту: зб. наук. праць*. 2026. № 3. С. 122–131. DOI: 10.31767/nasoa.3-2026.10

Cite this article:

Kohut, I. A. (2026). Pereshkody, shcho uskladniuiut abo unemozhlyvliuiut mizhvidomchu vzaïmodiiu pravookhoronnykh orhaniv u systemi publichnoho upravlinnia [Obstacles Hindering or Preventing Interagency Interactions of Law Enforcement Agencies within the Public Administration System]. *Naukovyi visnyk Natsionalnoi akademii statystyky, obliku ta audytu – Scientific Bulletin of the National Academy of Statistics, Accounting and Audit*, 3, 122–131. DOI: 10.31767/nasoa.3-2026.10 [in Ukrainian].